

Ágoston András írása

Több jele is van annak, hogy a kisebbségi egypártrendszerek tíz-tizenöt éve elmozdíthatatlannak hitt vezetői bajban vannak.

Ágoston András írása

Több jele is van annak, hogy a kisebbségi egypártrendszerek tíz-tizenöt éve elmozdíthatatlannak hitt vezetői bajban vannak. Inog a rendszer, amire a hatalmukat építették. Vége annak a köztes helyzetnek, amelyben egyrészt a helyi többségi hatalom többnyire gyenge demokratikus oldalának támaszaként jelenhettek meg a nagyvilágban, másrészt Budapest is biztonságosabbnak és politikailag elfogadhatóbbnak ítélte meg, ha a magyar kisebbségi közösségnek nyújtott támogatásokat a helyi többségi hatalom által politikailag befolyásolt és ellenőrzött politikai szervezeten keresztül juttathatta el a felhasználókhoz.

Ma az EU-tag Magyarország nincs rászorulva szomszédainak akár jelentős engedményekkel kiérdemelt „jóindulatára”. Az utódországokban pedig demokratikussá szelídültek és a nemzetközi közösség érdekeinek megfelelően szalonképessé váltak a legvadabb nacionalista pártok is. Erre a legjobb példa a Seselj-féle radikálisok vezetőjének megfigyelői státusa az Európa Tanácsban. A kisebbségi oligarchákra egyszerűen nincs többé szükség. Be lehet őket darálni.

A többségi politikai elitek meg is tesznek mindent, hogy vagy kiiktassák a helyi politikai színtérről a magyar szervezeteket, ahogy ezt Kaszával és embereivel tették, vagy csökkenteni igyekeznek politikai szerepüket. Olyan helyzetekbe kergetve őket, amelyből nincs politikailag eredménnyel kecsegtető kiút. Ilyen az MKP elleni nemzeti összefogás Felvidéken és a kisebbségi törvénnyel kapcsolatos huzavona Erdélyben. Amelyet mellesleg semmibe véve a koalíciós betyárbeccsületet, az RMDSZ partnere irányít. Van azonban egy szubjektív oldala is a kisebbségi egypártrendszerek csődbeforduló helyzetének. Az, hogy a vezetőségek szűk érdekszervezetekké váltak, és az anyagiak utáni hajszában a versenypártok jellegzetességeit

vették fel, anélkül azonban, hogy erre meg lettek volna az objektív feltételeik.

Egyik sincs jobb helyzetben mint a másik

Aki eddig bizonytalankodott, most láthatja: a kisebbségi párt a Kárpát-medencében olyan mint az eladósorba került szegény lány. Nincs más piaci értéke, csak a tisztessége. Az első botlás után nincs visszaút. Hiába hangzott el annak idején Budapesten, hogy a tervezett és a később megvalósított sávos megyei beosztás miatt, amelyet egyértelműen a magyarok visszaszorítására eszelt ki Pozsony, az MKP lépjen ki a koalícióból, ez nem történt meg. Most viszont részben emiatt veszítette el a választásokat. A demokratikus és az időközben „demokratikussá vált” szlovák pártok összefogtak az MKP ellen - és győztek.

Erdélyben a végletekig kiűritett kisebbségi törvény ügyében került sor az RMDSZ újabb botlására. Ahelyett, hogy visszavonná a sok sebből vérző kisebbségi törvény tervezetét és akár a koalíciót és a meghódított állásokat elhagyva egyeztetett autonómiakonceptióval lépne ki a politikai színtérre, az RMDSZ tűri megalázó helyzetét, amelyből politikai győztesként, már semmiképpen sem kerülhet ki.

Ha hinni lehet a szerb sajtónak a VMSZ már azon gondolkodik, hogy a CDU-CSU szövetségi modellt utánózva a Tadic-féle demokratákkal együtt vág neki a következő választásoknak. Végeredményben nem is érdekes van-e valami a dologban, vagy csupán az újságírók találgatásáról van szó, a ravasz „demokraták” máris élnek a dupla-passz adta lehetőséggel: nem tagadnak olyan hévvel, hogy a gyanú árnyéka ne vetődjön rá a VMSZ egész tétovázó vezetőségre.